

Οι μπένδες τὸν ἐφθόνησαν καὶ τὸν κατέστρεψαν. Ὁ Ε-παύθη τῆς θέσεώς του, ἡ περιουσία του ἐδημεύθη, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης τοῦ ἀπέθανεν.

Ἡ σύζυγός του ἔζη ώς ὑπηρέτρια εἰς τὸ Χαρέμι τοῦ πατού τῶν Φρεσκάλων. Ἐκ τῶν υἱῶν του, ὁ εἶς ἔγεινε ταῦτα μητέρας, δεύτερος ὑπηρέτης εἰς λουτρῶν, αἱ δὲ θυγατέρες του ἦσαν θεραπαινίδες εἰς τὸ Χαρέμι τοῦ Χαρού.

Συμπέρασμα.

Ομοία τύχη ἀναράγει πάντας τοὺς ἀρνησιθρήσκους καὶ ἀρνησιπάτριδας, εἴτε Λατίνοι, εἴτε Τούρκοι, εἴτε Ρουμανοί, εἴτε Βούλγαροι γίνονται.

Ο Φώτης ἔγραψεν ἐλεύθερος· μετά τινα ἔτη ἐπιχρήθειν εἰς τὴν πατρίδα του. Ο Τούρκοι ἐσίδοντο καὶ ἐφοβούντο αὐτόν.

Εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21 εἰς ἀπίγονοι τοῦ Φώτη ἐμάχησαν τὸ πέρι τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος καὶ ἐδεξάκοντο, ἐνῷ τὸ διονυμα τοῦ Μαξεύδη πρὸς αἰώνων ἵτο ἐσίδεσμένον καὶ τῆς γενεᾶς του οὗτος ἔγραψεν ἐπώθη.

ΒΛΑΣΙΟΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστορία τοῦ Ζαρί.

(Συνέχεια.)

— Τὰ ἔγγραφα; ἀπίντησεν ἡ Ἀξέλ...

— Ναι, τὰ ἐν τῷ σάκκῳ ἔγγραφα περὶ ὃν μηδίλησεν ἡ κόρη μου.

Ἡ Ἀξέλ ἔσυρε κάτωθεν τοῦ ἐπανωφορίου τὸ δερμάτινον σακκίδιον, λέγουσα:

— Η μάτηρ μοι ἀπηγόρευσε νὰ τὸ ἀναγνώσω ἡ καὶ νὰ τὰ δώσω εἰς ἄλλους πλὴν τοῦ θείου μου, κύριες δὲν δύναμαι...

— Δότε μοι λοιπὸν, εἶπεν ὁ κ. Δεστούρης ποσπῶν τὸ σακκίδιον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀξέλ.

Τὸ ἥνοιξε διὰ γειρᾶς πυρεσσούσης, ἥνοιξε τὰ ἔγγραφα καὶ ἀναγινώσκων αὐτὰ ἀπλήστως, ἔλεγεν ἐν ἐκάστη σειρᾷ ἡ διήρχετο:

— Τοῦτο εἶναι μέγιστε Θεέ! τοῦτο εἶνε! Βλέπω τὸ πιστοποιητικὸν γεννήστεως μιᾶς κόρης, φερούσης καὶ αὐτῆς τὸ διονυμα Ἀξέλ. Ἀλλὰ περὶ υἱοῦ, τίποτε.

Ἡ γειρές τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀξέλ ἡς αἰφνήδιον ἐρύθημα ἔβαψε τὴν τρυφεράν ὄψιν.

Ο κ. Δεστούρης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν μὲ τοὺς δρθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ παιδός· εἶτα, ἔγειρόμενος μεθ' ὅρμης, ἀνέκραζεν:

— Ελθὲ λοιπόν, ἐλθὲ, ἀνέψια μου, εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, τὴν ἔκπληξιν καὶ τινας ἐπεξηγήσεις:

— Μεῖνον ἐδῶ, εἶπεν δ. κ. Δεστούρης, περίμενε με.

Καὶ ἔξηλθε τοῦ θαλάμου.

Κατέβη εἰς τὴν βιβλιοθήκην κρατῶν ἔτι τὰ ἔγγραφα εἰς χεῖρας. Εὗρεν ἔκει τὴν Λιέδαν καθημένην καὶ ἔξεταζούσαν τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐσκορπισμένα χαρτία.

— Σᾶς περιέμενον, πάτερ μου· θήσθε παρὰ τῷ Ερρίκῳ;

— Ὁχι, κόρη μου, σοὶ εἰπον διτι τὸν ἀφῆκα μόνον.

— Εξήταζον ἐπ' ὄλιγον τὰς ἔργασίας σας... μοὶ τὸ ἐπετρέφατε; τὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ σταυρὸς μὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν μαύρην σημαίαν ἣν ἔχαράξατε διὰ τῆς γραφίδος καὶ τὸ ἐφωτηγειατικὸν τοῦτο; Εἶνε προφανῶς θλιβερά τις ὑπόθεσις.

Ο κ. Δεστούρης ἐσώρευσε τὰ ἐν τῇ χειρὶ του χαρτία ἐντός τινος σύρτου.

— Ναι, ὑπόθεσις θλιβερό! ἀλλὰ παρ' αὐτὴν ἐπέρχεται καὶ μία φαιδρά! ἐναγκαλίσθητί με, Λιέδα.

— Πόσον εἰσθε συγκεκινημένος, πάτερ μου...

— Συγχάκις σοὶ ἔκαμα λόγον περὶ τοῦ θείου σου, τοῦ τελευταίου μου ἀδελφοῦ τοῦ περιφερομένου ἀρ' ἐνὸς εἰς ἄλλον τόπον πρὸς εὔρεσιν τύχης. Εἶχον ἀπολέσει τὰ ἔχη του ἀπὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν· ἐγγάριζον διτι εἶχε νυμφευθῆ εἰς Ἰρλανδίαν, ἀλλ' εἰς ποιὸν αὐτῆς μέρος;... οὐδὲν πλειότερον, ἐμαθαμεθ' δλας μου τὰς ἐρεύνας.

— Καὶ ἐμάθετε διτι ζῆ;

— Φεῦ! ὅχι· ἔβεβαιώθη τώρα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἀλλ' ἔξ απροόπτου ὄλως τύχης ἐπανερίσκω τὸ τέκνον του.

— Τὸ τέκνον του;

— Δὲν μαντεύεις;

— Εἶνε δὲδοιπόρος;

— Ναι, ὁ Ἀξέλ εἶνε ἡ κόρη του!

— Κόρη του; ὁ Ἀξέλ λοιπὸν εἶνε γυνή;

— Καὶ γυνὴ θελκτικωτάτη. Παρατήρησον λοιπὸν προσεκτικῶς τὸ ἀσθενὲς τοῦτο παιδίον, τὰς μικράς του χεῖρας, τοὺς γλυκεῖς του δρθαλμούς... εἶνε διαυγὲς ὡς ἡ ἡμέρα! Πώς συνέβη νὰ μὴ τὸ μαντεύσωμεν;

Αἱ ἔργασίαι μου, ἀρ' ἐνὸς, αἴτινες μὲ ἀπορροφῶσιν, ὁ πρὸς τὸν Ἐρρίκον ἀρ' ἐτέρου ἔρως σου δοτίς σὲ πειράγει εἰς τὰ νέφη· η Μίρκα μὲ τὸν Βράγητης καὶ ἡ πρεσβυτερία τοῦ Ραθδάρ, αὐτὰ δλα συνέτειναν εἰς τὸ νὰ περιπέσωμεν εἰς τὴν πλάνην ἐπὶ μίαν δλην ἐθδομάδα.

— Ω! φίλτατε πάτερ, ὅποια εύτυχία! φωνή τις μοὶ ὑπηγόρευε, βλέπεις, νὰ προσκολλῶμαι εἰς τὸν πτωχὸν τοῦτον ὁδοιπόρου· ἀλλὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἔξαδελφή μου;

— Επάνω, εἰς τὸ δωμάτιον της· πήγαινε ταχέως νὰ τὴν λάβῃς καὶ ὀδηγήσον αὐτὴν εἰς τὰ διαμερίσματά σου. Θὰ ἔλθω εἰς συνάντησίν σας.

Χ Π

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔνθα ωραῖα πυρὰ ἀνάπτει, ἡ Λιέδα τοποθετεῖ ἀνάκλιντρον μετὰ προσκεφαλαίου. Ἡχεῖ ἡ δευτέρα ώρα· εἶνε εἰς ἄκρον συγκεκινημένη.

Ο Έρρικος εἰσέρχεται, ἐν κομψῇ οἰκοστολῇ καὶ μὲ ταῖνιαν ἐλάφρων ἐπὶ τοῦ τραύματος.

— Έρρίκε !

— Φιλτάτη Λιέδα !

— Καθήσατε ἐδῶ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Δὲν ἔτοι τίποτε, εἴμαι πλέον ἐντελῶς καλά.

— Ἐντελῶς ; σχι ἀκόμη· ἔλθετε.

— Σᾶς ὑπακούω. Ταύτην τὴν πρωῖτην, Λιέδα εἰ-
σθε θελκτικωτάτην.

— Σᾶς ἀρέσκει ἡ ἀπλῆ αὕτη ἐκ μαύρου βελού-
δου ἐσθής ; τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ποῖον κινδυνον διε-
φύγετε, Έρρίκε ! Πόσον ἀγαπῶ τὸν Βράγ !

— Καὶ ἕγὼ ὅστις τὸν ἀπεκάλουν ἀνόρτον κατὰ
τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ! ἐάν ἐβλέπετε
τὸ θάρρος κατὰ τὴν ἀφέλειάν του, ἀγαπητή μοι Λιέδα !

— Έρρίκε, μὴ δούλωμεν πλέον περὶ τῆς φρι-
κώδους ἐκείνης στιγμῆς· ὅσάκις τὴν ἀναπολῶ, ἡ
κυριεύουσά με φρίκη μοὶ προξενεῖ ἀνέκφραστον κα-
κόν ! Δὲν ὑποφέρετε πλέον ;

— "Οχι, Λιέδα, καὶ εἴμαι εὔτυχης ἐπαναβλέ-
πων σε.

— "Εχω σπουδαίαν εἰδησιν νὰ σοὶ ἀνακοινώσω.
— Οποίαν ;

— Στοιχηματίζω δτι ἀδύνατον νὰ τὸ μαντεύσητε.

— Εἶνε λοιπὸν τόσον ἔκτακτος ἡ εἰδησις αὐτη ;

— Ο πατήρ μου κατέχεται μόδη χαρᾶς, πρὸς ἓν
παρομοίαν οὐδέποτε τὸν εἰδον αἰσθανθέντα· κατ'
αὐτὴν τὴν πρωῖτην ἔγέλα καὶ ἔκλαιε συνάμα ! ἀλλ'
ἰδού αὐτός.

Ο κ. Δεστούρ ήνοιγε τὴν θύραν.

— Κατόπιν τῶν διατρεξάντων, τέκνα μου, εἰ-
πεν, εἰσθε εὔτυχεῖς συναντώμενοι ἥδη καὶ πάλιν,
δὲν ἔχει οὕτω ; καὶ ἡ ἔξαδέλφη σου, Λιέδα, ποῦ εἶνε;

— Εχετε ἐδῶ ἔξαδέλφην ; ἀνέκραζεν ἔκπληκτος
δ. Έρρίκος.

— Ναί, φίλε μου ἔξηκολούθησεν δ. κ. Δεστούρ, ἡ
Λιέδα δὲν σᾶς εἰπέ τι περὶ τούτου ἀκόμη ; εἶνε ί-
στορία ἀνταξία τοῦ μύθου νύμφης τινός. Ἔν μιᾳ λέ-
ξει, ὁ νεαρὸς δοιοπόρος δην ἐφιλοξενήσαμεν ἡμιθανῆ
ἐκ τῆς κοπωσεως καὶ τῶν στερήσεων, ἡ Ἅξελ, εἶνε
ἀνεψιά μου !

Ο Έρρικος ἐρρίγησεν.

— Ανεψιά σας ; εἶπεν.

— Αλλά, ἐν πρώτοις, καὶ τὸ πάντων περιεργό-
τερον, εἶπε ζωηρῶς ἡ Λιέδα, εἶνε δτι δ νεανίας οὗ-
τος εἶνε νεᾶνις.

— Ο, τι εἶνε ἐπὶ μᾶλλον περίεργον, ὑπέλασθεν
δ. κ. Δεστούρ, εἶνε δτι οὐδεὶς ἔξη μῆδων διέκρινε τοῦτο.

Καὶ δ. κ. Δεστούρ διηγήθη εἰς τὸν Έρρίκον τὰ
διατρέξαντα.

Ο νεανίας ἤκουσεν ἀπλήστως πᾶν δ. τι ἔλεγεν δ.
κ. Δεστούρ, προσέχων συνάμα καὶ ἔχυτὸν, διότι
ἄκρα συγκίνησις τὸν κατατεκυρίευσεν ἐπὶ τὴν ἀφηγή-
σει τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς, ἔγκαταλιπούσης τὴν
θυγατέρα της μόνην ἐν τῷ κόσμῳ ἐπὶ μιᾶς δόδοι φω-
τιζομένης ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ἴδιας των οἰκίας.

Ο Έρρικος κατέβη τὴν μέγαλην αἴθουσαν ἀφοῦ
ἔξεδίωξε διὰ παντὸς, ὡς ὑπέθετε, τὴν ταράττουσαν
αὐτὸν εἰκόνα ἡτις ισταμένη ἀπαύστως πρὸ τῆς σκέ-

ψεως του, τὸν ἡμιπόδιζε νὰ βλέπῃ τὴν Λιέδαν. Ἡ
Ἄξελ ἔμελλε ν' ἀπέλθη ἀπὸ πρωῖτας, δὲν θὰ τὴν ἐ-
πικνέθλεπε πλέον. Ἡ σφοδρὰ αὔτη ἐντύπωσις ἦν
περιστάσεις παράδοξοις τῷ παρέσχον, θὰ ἔξαραν-
ζετο· θὰ ἐτήρει ἀπλῶς τὴν ἀνάμυνσιν, ώς ἐπὶ τινα
ἔτι χρόνον διατηρεῖται ἡ ἀναπόλησις θελκτικοῦ ὀ-
νείρου, πλησίον δὲ τῆς μνηστῆς του ἡ καρδία του
ἥτο πλήρης τρυφερᾶς ἀφοιώσεως.

— Άλλ’ ἡ ἀρχή γησις τοῦ κ. Δεστούρ ἐπανέφερεν ἐν
τῇ καρδίᾳ του συγκίνησιν ἡτις τὸν κατετάρχεν.

— Η Ἅξελ εἶνε εἰς τὰ διαμερίσματά σου, κό-
ρη μου ;

— Ναί, φίλτατε πάτερ· μάτην παρεκάλεσα αὐ-
τὴν νὰ καταθῇ. Εἶνε εἰς ἄκρον συγκεχυμένη καὶ,
περιβληθεῖσα μίαν τῶν μικρῶν μου ἐσθήτων, ἐντὸς
τῆς δποίας χάνεται δόλον τὸ λεπτοφυές της σῶμα,
ἀπεσύρθη ἐπὶ τοῦ μεγάλου μου ἀνακλίντρου. Άλλ’
ἔπειψα τὸν Βράγ εἰς τὴν πόλιν μὲ παραγγελίαν
ἰδιαιτέραν καὶ μὲ τὰ μέτρα ἀτινα ἡ Μίρκα ἔλαβε
μετὰ προσοχῆς, παραγγείλασα συνάμα νὰ ἐπισπεύσῃ
τὴν ἐνδιμασίαν ἡ ράπταια, προβαίνουσα εἰς ἐκτέ-
λεσιν αὐτῆς μὲ δόλας τὰς ἐργατίδας της. Αὔριον ἡ
Ἄξελ θὰ ἔχῃ φόρεμα ἀρμόζον εἰς τὸ σῶμα της καὶ
θὰ σᾶς τὴν ὁδηγήτω ἐδῶ, ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας,
ώς εἰχομεν πράξει καὶ διὰ νὰ τὴν κρατήσωμεν ἐδῶ.
Τῇ παρεκεύσασα θάλαμον παραπλεύρως τοῦ ἰδιοῦ
σας, φίλτατε πάτερ.

Εἶνε ὅντις θελκτικὴ ἡ ἔξαδέλφη μου, θὰ σᾶς
ἀρέσκη, Έρρίκε, ἔχει ἀνάγκην ἀγάπης τὸ πτωχὸν
παιδίον τὸ ἐπὶ τοσοῦτον μεῖναν ἄνευ οἰκογενείας !
θὰ τὴν ἡγαπᾶτε δλίγον, ὃντες ἔχεις οὕτω ;

— Ο Έρρικος διετέλει ἐν ἀγωνίᾳ. Εμειδίκεν ώς
ἡδύνατο.

— Η Μίρκα εἰσῆλθεν :

— Ο Βράγ ἐπέστρεψεν ἔξη Εστερσούνδης, δεσποι-
νις, κομίζων τὸ ἐκ Παρισίων κιβώτιον, τὸ δποίον
μετέφερα εἰς τὸν θάλαμόν σας.

— Τί κιβώτιον ; ἡρώτησεν δ. Έρρίκος

— Τὴν ἐνδυμασίαν τῆς μελλονύμφου, τέκνον μου,
ἀπήγαγεν δ. κ. Δεστούρ.

— Ο Έρρικος ἡγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Λιέ-
δαν ἡς λαβὼν τὴν χεῖρα τὴν ἡταπάσθη, βαθέως συγ-
κεχυμένος καθ’ ἔκυπτον ἐκ τῶν κυριεύοντων αὐτὸν
αἰσθημάτων.

— Εχει καλῶς, Μίρκα. Νὰ ἔλθης καὶ σὺ σπως
μὲ βοηθήσης νὰ ἔξαγάγωμεν δλα αὐτὰ τὰ ἀντικεί-
μενα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δεστούρ. Θὰ δοκιμάσω τὴν
στολὴν μετὰ τῆς Ἅξελ· θὰ τῇ παρέξῃ τοῦτο τέρψιν.

Εἶτα, στραφεῖσα πρὸς τὸν Έρρίκον :

— Δὲν εἶνε ἀληθὲς δτι δὲν εἴμαι φιλάρεσκος ; νο-
μίζω ἀληθῶς δτι καθίσταμαι δλίγον τοιαύτη.

— Εν δ, κόραι μου, θ' ἀσχοληθεῖ μὲ τὰ φορέ-
ματα, ἔγωθ' ἀνακοινώσω εἰς τὸν Έρρίκον δλον τὸ
μέρος τῆς ιστορίας μου τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς ἐπὶ
τοῦ δυστυχοῦς μου ἀδελφοῦ ἐρεύνας· τὸ θέλετε,
Έρρικε ; διατελῶ δηλα τὸ κράτος αὐτῶν τῶν ἀναμνή-
σεων καὶ δηλα τὴν βεβαιότητα προμηνυούμενης συμφορᾶς· ἔχω
ἀνάγκην φίλου δστις νὰ μοι δώκῃ ἀκρόασιν.

— Είσθε τόσον τρυφερός, φίλτατε πάτερ, τόσον ἐπιρρεπής εἰς συγκινήσεις!

— Ναι, κόρη μου, δὲν σὲ ὅμοιάζω: εἶσαι διάπυρος, πλήρης πάθους, εὐφάνταστος· ἀλλὰ, πλειότερον Σουηδὴ πάστης ἄλλης κόρης τοῦ Βορρᾶ· αἱ ἐντυπώσεις σου ἔκδηλοῦνται, ἐν γένει, δι' ἔργων μᾶλλον ἢ διὰ λόγων.

— Εἶναι τοῦτο παρατήρησις; — ἐμπρὸς, ἐπιπλήξατέ με.

Καὶ ποιούσα σημείον ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸν Ἐρρηκόν, ἡ Λιέδα ἤκολούθησε τὸν κατέρα τῆς.

* * *

Τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸ δεῖπνον, ἡ Ἀξέλ δὲν ἔνεφαντο. Οἱ κ. Δεστοὺρ ἥρωτησε τὴν κόρην του ἀν τῇ ἥρεσκον τὰ ἐκ Παρισίων κομισθέντα, ἀν τῇ ἥρμοζον καλῶς καὶ ἀν ἔγοντευσαν τὴν νεαρὸν ἔξαδέλφην τὰ βελοῦδα, αἱ δαντέλλαι καὶ τὰ κοσμήματα.

(ἀκολουθεῖ.)

δὲν Ὑπουργὸς, συνοδεύσας με εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, διέταξε καὶ μοὶ ἐδόθη ὅλος ὁ φάκελλος τῆς ὑποθέσεως δὸν παραλαβὼν οἴκαδε εἰργάσθη ἐπὶ πέντε ἡμέρας, καὶ ἐσχεδίασα γαλλιστὶ τὸ ὑπόμνημα, ὃπερ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀναδοθὲν εἰς τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὰς λοιπὰς προστάτιδας δυνάμεις. "Οτε ἀνέγνωσα τὸ σχέδιόν μου εἰς τὸν μακαρίτην Γλαράκην, περιχαρῆς μοὶ παρεκάλεσε νὰ τὸν περιμείνω εἰς τὴν οἰκίαν του, αὐτὸς δὲ μεταβάς ἀμέσως εἰς τὰ ἀγάκτορα, ὑπέβαλε τὸ ἔργον μου τῷ βασιλεῖ, διτις ἀκροσθεῖς μετὰ προσοχῆς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χαριστήρη εἰπὼν «τοι-αὐτην ἀπάντησιν ἐπεθύμουν.» διέταξε δὲν ν' ἀντιγραφῇ αὐθωρεὶ καὶ νὰ κοινοποιηθῇ, διὰ τῶν ἐνταῦθα πρεσβειῶν εἰς τὰς ξένας Κυβερνήσεις." Ἐν τῷ φακέλλῳ παρετήρησα μεταξὺ ἀλλων ἔγγραφον, δι' οὗ ὁ ἐπὶ τῶν ἔξωτερικῶν Ὑπουργὸς Πάλμερστον, ἀνεκοίνουν δτι ἡ Κυβερνητικής τῆς Ἀνάστης ἐπὶ τῇ βάσει γνωματεύσεως τῶν Συμβούλων τοῦ Στέμματος, ἐπέβαλεν εἰς τὴν Ἐλλ. Κυβερνητικὸν πρόστιμον 300 λιρῶν (ἀν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μηνή ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν), διότι δὲν ἀπάντησεν ἐπὶ τινῶν παραστάσεων τοῦ ἀγγλικοῦ Ὑπουργείου. Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἔξωτερικῶν, προύξενης ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὰς ξένας δυνάμεις, καὶ ἡ Ἀγγλία ἐφάνη ὑποχωρήσασα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Λόρδου Μ. Ἀρμοστοῦ περὶ τῶν νησιδίων.

"Ἐμενον τὰ ἀλλα τρία ζητήματα. Ὁ Γλαράκης ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὑπομνήματος του, μὲ προσεκάλεσεν αὐτῆς παρ' αὐτῷ, καὶ μοὶ ἐζήτησε γνώμην. Ὑπέβαλον περὶ τῆς ὑποθέσεως Φίγλαυ γὰ προτείη ἡ Κυβερνητικής διαιτησίαν, καὶ νὰ διορίσῃ ἐκ μέρους αὐτῆς τὸν ἀδελφόν μου Παναγῆ, τότε δικηγόρον. περὶ δὲ τῆς ὑποθέσεως Κατζίφικου νὰ μοὶ δοθῇ καιρὸς πρὸς ἐνέργειαν. Εἰς ἔξοράλυσιν τῆς διαφορᾶς; ταύτης, μετεχειρίσθην τὸν αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ στενὸν φίλον Χαρ. Τζαγκαρόλνα, ταγματάρχην τῆς σάλαγγος, διτις προέτρεψε τὸν Κατζίφικον νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κατζίφικος, διτις ἀπήτησε κατὰ πρῶτον πεντηκοντα χιλιάδας δραχμῶν, κατεβίθασε τὴν ἀπαιτήσιν του εἰς τριάκοντα, καὶ μετὰ τὰς περιστάσεις τοῦ φίλου του ἀπεφάσισε νὰ δεχῃ ἐκοσι τριάδας, παραιτούμενος πάστης ἀλλις ἀπαιτήσεως. Ὁ Φίγλαυ ἐδέχθη τὴν περὶ διαιτησίας πρότασιν τῆς Κυβερνήσεως καὶ διώρισεν ἐκ μέρους του διαιτητὴν τὸν δικηγόρον Βέλλιον. Ἡ Κυβερνητικής εἰδοποίησεν δτι διορίζει τὸν Παναγῆ Τυπάλδον, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν (τότε ὑπὸ τὸν κ. Βάλβην) δὲν ἔξεδωκεν ἔγγραφον περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ. Μολινοῦτο συνεννοηθέντες διαιτηταὶ ἔλυσαν τὸ ζήτημα τῆς ἐκτάσεως τοῦ οἰκοπέδου Φίγλαυ λαβόντες ὡς βάσιν τὴν πρώτην ἀναφορὰν αὐτοῦ, ἐν τῷ ὥριζετο μικρότερον τὸ ἐμβαδόν· τὸ δὲ τῆς δεξιᾶς τοῦ οἰκοπέδου ἔλυσαν λαβόντες ὡς βάσιν τὴν τιμὴν εἰς ἡν ἀντεζημιώηταν οἱ διοικηταὶ ἀλλων παρακειμένων γηπέδων, ὥρισαν δὲ τὸ εἰς τὸν Φίγλαυ ὀφειλόμενον εἰς δραχμὰς 9000. Διὰ τὸν ἐν τῷ Ἀχελώφ ληστεύεντα πλοίαρχον, ἡ πρεσβεία εἶχε ζητήσει ἀποζημίωσιν ἐκ πέντε χιλιάδων δραχμῶν. Ἡτον ἀ-

ΤΑ ΠΑΡΚΕΡΙΚΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ο Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου ἐρωτηθεὶς, δὲν εἶχε τὸ ἀντιπαρατηρήσῃ. Ἐγὼ δὲ λαβών τὴν ἀδειαν, παρετήρησα δτι ἀναγνωρίζομένου διὰ τοῦ δημονήματος τοῦ δικαιώματος τῆς Ἰονίου πολιτείας, ἡ ἀγγλικὴ Κυβερνητικής ηθελεν ἀπαντήσει, δτι καθὸ προστά της καὶ οὐχὶ κυριαρχος τῆς Ἰονίου πολιτείας, δὲν ἡδύνατο νὰ παραχωρήσῃ μέρος τοῦ ἀδάφους τοῦ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν αὐτῆς καρτους, καὶ τότε ἡ Ἐλλ. Κυβερνητικής οὐδὲν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Λόρδου Αρμοστοῦ, ἐνῷ κατ' ἔμήν γνώμην ὑπῆρχον ἐπιγειρήματα πρὸς ἀπόδειξιν δτι τὰ αἰτούμενα νησίδια δὲν ἀνήκον εἰς τὸ Ἰονίον κράτος κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 1880, εἰς ἡν παρέπεμπεν ἡ τοῦ 1815 περὶ συστάσεως τοῦ Κράτους τῶν ἡνωμένων πολιτειῶν τῶν ἴονίων νήσων. Ο Γεν. Γραμματεὺς ἀνεγνώρισε τὸ βάσιμον τῆς παρατηρήσεως, καὶ μὲ παρέπεμψε νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοῦ κ. Προθελεγγίου περὶ τῆς ἀπαντήσεως. Τὴν ἐπιοῦσαν ὑπέβαλον τὰς συνθήκας καὶ τὰ γεγονότα ἐφ' ὃν ἐστηρίζετο ἡ γνώμη μου τῷ κ. Προθελεγγίῳ, διτις μοὶ ἐσύστησε νὰ σημειώσω τὰς παρατηρήσεις μου καὶ τὰς δώσω εἰς τὸ Ὑπουργεῖον πρὸς μεταρρύθμισιν τοῦ ὑπομνήματος, τοῦτο δὲ πράξας παρέδωκα τὰς σημειώσεις μου τῷ κ. Γλαράκη. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας καλέσας με δι' Ὑπουργὸς, μοὶ ἐδώκε τὸ μεταρρύθμισθὲν ὑπόμνημα, παρατηρῶν δτι ἡ μεταρρύθμισις ἐγένετο ἐπὶ τὸ χείρον. Καὶ τῷ ὄντι, ἀναγνοῦς αὐτὸ εἰδον μετ' ἐκπλήξεως, δτι ἡτο τὸ ἀρχικῶς συνταχθὲν πεποικιλμένον διὰ τῶν σημειώσεων μου· τοῦθ' διότε καθίστα τὴν ἀπάντησιν τραγελαφικὴν καὶ ἀκατάληπτον. Ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ τοῦ πρακτέου, παρεκάλεσα νὰ μοὶ δοθῶσι τὰ σχετικὰ ἔγγραφα δικαὶως μελετήσω αὐτὰ, δι-